შავი ყორანი

გზა ვიარე… მსურს მოვიხედო
და დავინახო მთისა ქედები,
შავი ყორანი გზაზე მომჩხავის:
ნუ იხედები… ნუ იხედები!"
გზაზე მივდივარ… მსურს გავარკვიო
გასავლელი გზის სივრცე უცვლელი.
შავი ყორანი ისევ მომჩხავის:
"შორს ნუ გასცქერი… შორს ნურვის ელი!"
მაგრამ სადა ვარ: გზა აღარა სჩანს,
ამ სიბნელეშიც "გაჭირდა გავლა;
შავმა ყორანმა ფრთა ფრთას შემოჰკრა,
შავმა ყორანმა თავზე დამჩხავლა.
გადაიფრინა და მომაგონა
დრო, უბედობის გვერდით მხლებელი,
ჟამი, ყველაფრის მქნელ–გარდამქნელი,
სივრცე, ყველაფრის მიმტევებელი.